

stitution eller Ting mellem Himmel og Jord, som ikke har Tilskud paa Finansloven lige fra Universitetet til rejsende Haandværkssvende, Urmagerlærlinge og kvindelige Handelsskoleelever. Det er en Liste saa lang, at jeg ikke kan huske det halve af den. Men jeg kan ikke se, at der deri skulde ligge nogen rimelig Begrundelse for at lægge Ekstraskat paa Ejendomsbesidderne fremfor paa alle andre Skatteydere. Jeg for mit personlige Vedkommende betragter Ejendomsskylden principielt som en Uretfærdighed, som et Onde. En anden Sag er det, om Forhandlingerne og Forholdene i det hele kunne udvikle sig saaledes, at man maa betragte en saadan Ejendomsskyld som et nødvendigt Onde, som vi kunne blive nødte til at tage imod for at faa Skattereformen gennemført. I saa Fald turde jeg maaske heller ikke være medansvarlig for at lade hele Skattereformen strande derpaa; jeg kunde finde mig i at gaa med til en mindre Ejendomsskyld, noget saadant, som det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) antydede, navnlig naar vi samtidig fik den reguleret saaledes, at den ikke kom til at falde forholdsvis tungere paa de smaa Ejendomme end paa de større. Dette tror jeg vilde kunne ske ved at fritage et vist Beløb, 2—3,000 Kr., men saa vel at mærke blive ved at fritage dette Beløb opad.

Hvad nu Indkomstkildebeskatningen angaar, da skal jeg ikke komme dybt ind paa denne. Jeg erkender, at den har sine Fordele, navnlig den, at man lettere kan finde og ramme Formuerne og Indtægterne. Det er sikkert, det kan ikke nytte, man nægter det. Men ved Siden deraf har den Skavanker saa store og af en saadan Art, at jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne gaa med til en saadan Beskatningsmaade. Alene det, at den umuliggør en stigende Skala for Indkomstskatten, vil for mig være nok til at sige Nej. Dernæst mener jeg ogsaa, at som Forslaget foreligger, er det en alt for lille Skat, der lægges paa den egentlige Kapital. Her foreslaas kun en Kapitalskat af 2 pCt., medens der samtidig foreslaas, at den, der har sat sin Formue i en fast Ejendom, skal betale mindst 5 pCt., naar han selv ejer den gældfri, og en 6, 7, 8 pCt., alt eftersom den er mere eller mindre belastet med Gæld. Dette synes jeg er en meget uligelig og uretfærdig Fordeling af Skatten paa Formuen, men efter de Udtalelser, der ere faldne, synes der jo heller ikke at være Fare for, at det bliver vedtaget. Jeg skal derfor ikke komme videre ind derpaa.

Saa har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger). Jeg ser ham for Resten ikke, men Udtalelserne ere jo lige gode derfor. Det ærede Medlem udtalte, at Landejendomsbesidderne ikke kom til at betale personlig Skat efter Højreflertallets Forslag saaledes som efter Kommissionens Forslag. Dette var efter hans Mening en stor Lettelse og Fordel, da det altid er vanskeligt for Landboerne at opgive deres Indtægt. Ja, der staar noget om det i § 25, men jeg antager, det ærede Medlem har overset den sidste Linie — at han ikke har læst den, vil jeg ikke antage, jeg tænker blot, han ikke har lagt Mærke til den. Der staar i Slutningen af § 25: „Derimod bliver den Fortjeneste, en Landbruger, der selv driver sin Ejendom, har af denne, ikke at ansætte til særlig Indkomstskat, da“ — nu kommer det — „da den er tagen i Betragtning ved Beskatningen efter § 11“. Her siges altsaa, at efter § 11 betale Landejendomsbesidderne Skat af deres personlige Erhverv, og i § 11 er det just der tales om de 0,8 pro mille (80 Øre af hvert Tusinde Kr.) af Ejendomsskylden. Men dersom det nu er rigtigt, som det staar i § 25, at en Landejendomsbesidder ikke alene betaler Skat af Indtægten af den Formue, han har, men ogsaa af hans personlige Indkomst, er det lige saa sikkert, at saa betaler han ogsaa Skat af sin personlige Indkomst i Ejendomsskylden, thi det er jo den selv samme Beregning, den selv samme Vurdering, hvorefter han begge Gange betaler Skat, og det er ganske rigtigt, at hvis man tror, at den Vurdering, der er foretagen, skal angive den Værdi, Ejendommen gaar under i Handel og Vandel, saa tager man mærkeligt fejl. Thi der skal ikke blot lægges til, som det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) har fremhævet, den Tiende og andre Byrder, som man ikke er fritagen for i Handel og Vandel, naar man sælger Ejendommen. Men her staar, at ved Vurderingen af Landejendomme skal det Udbytte lægges til Grund, som Ejendommen kan give efter almindelig Drift. Men i det Udbytte er jo indbefattet Udbyttet af Mandens, Konens og hele Familiens personlige Arbejde — det er jo heller ikke regnet med; naar man køber en Ejendom, betaler man selvfølgelig ikke noget for det Udbytte, man vil faa af sit personlige Arbejde. Men nu forekommer det mig, at naar Landejendomsbesidderne to Gange, nemlig baade som Ejendomsskyld og som Indkomstskat efter § 11, have betalt Skat af deres per-